

Det maa iøvrigt erindres, at samtlige Aktor- og Defensor-Salærer for Tiden udredes af de kommunale Kasser.

Udgiften til *Retsvidner* (for Tiden formentlig 60—70,000 Kr. aarlig) maa antages at ville blive betydelig mindre efter Udkastenes Regler.

Som loven for under Nr. 10 omtalt, er — bortset fra Kjøbenhavn — den *Politibetjent-Styrke*, som anses for nødvendig i Strafferetsplejens Tjeneste, ansat til ca. 570, hvoraf over Halvdelen beredne. Dette Tal i Forbindelse med, at der sikkert gennemsnitlig maa gives højere Lønninger, end der nu gives, vil medføre, at Udgiften paa dette Punkt vil blive betydelig større, end den for Tiden er.

ad 2. *Kontorholdsgodtgørelsen* til de nuværende Retsbetjente udgør for Tiden henimod $\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig. Om der end mulig kan gaas ud fra, at det Personale, som nu staar til Retsbetjentenes Raadighed, vil kunne være tilstrækkeligt til at bestride Forretningerne ved saavel Dommer- som Politimesterembederne i Underretskredsene — hvilket dog først Erfaringen kan vise — vil den Omstændighed, at saavel Underretsdommeren som Politimesteren maa have særskilt Kontorhold, medføre en Forøgelse af Kontorholdsudgifterne, ligesom en Forøgelse formentlig vil fremkomme derved, at det vil blive nødvendigt at forhøje de Vederlag, der i de nu brugelige Kontorholdslove beregnes til Fuldmægtige og Skrivere (henholdsvis 800 og 500 Kr.).

ad 3. Udgifterne til Vedligeholdelse af *Ting- og Arresthuse* samt til *Arrestanters* Underhold og Bevogtning kunne ikke antages paa noget Punkt at ville blive forøgede. Tværtimod tør det ventes, at de i Strafferetspleje-Udkastet indeholdte Bestræbelser for at formindske Fængslingers Mængde og Varighed ville have nogen Udgiftsnedgang til Følge.

ad 4. *Dagpenge og Befordringsgodtgørelse*. Udgifterne hertil ville formentlig — navnlig paa Strafferetsplejens Omraade — blive ret betydelige. Umiddelbarhedsprincipets Gennemførelse ogsaa for Landsretternes Vedkommende og disses begrænsede Antal vil nødvendiggøre megen Rejsen af Vidner, Syns- og Skønsmand og Nævninger, og, vel begrænses denne stærkt i Sammenligning med, hvad den ellers vilde være, ved Reglen om, at Landsretterne skulle have rejsende Afdelinger; men dette medfører paa den anden Side Udgifter til Dagpenge og Rejsegodtgørelse til Rettens Personale, til Anklagere og Forsvarere. Noget sikkert om Størrelsen af de her omhandlede Udgifter lader sig allerede af den Grund ikke udtale, at ingen paa Forhaand kan vide, i hvilket Omfang de Sigtede ville gøre Brug af den dem ved Strafferetspleje-Udkastet indrømmede udstrakte Adgang til at begære Behandling ved Landsrét fremfor ved Underret, eller til at forlange Paakendeleer ved Nævninger, saa lidt som, i hvilket Omfang det vil blive Brug at indkalde Vidner til selve Domsforhandlingen ogsaa for de mere underordnede Punkters Vedkommende.

Det kan i denne Forbindelse ogsaa nævnes, at Udgifterne for det offentlige i beneficerede *borgerlige* Sager („fri Proces“) efter de ny Regler ville blive noget højere end hidtil, hvorved dog igen maa mærkes, at der ordinært kun vil blive Tale om Udgifter i højst 2 Instanser, og ikke som nu hyppig i 3 Instanser.

ad 5. Hvad endelig angaar *Delinkventomkostningerne* i øvrigt, da ville de sikkert under en paa Anklageprincippet bygget Ordning af Strafferetsplejen blive en Del højere, end de ere nu for Tiden. Navnlig vil Tilvejebringelse af Indicier komme